

Áldjátok az Úr nevét!

Az egy igaz Isten dicsérete

Béza T., 1519–1605

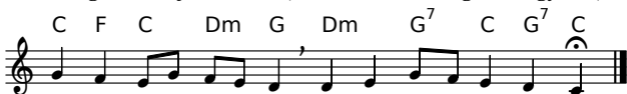
135. zsoltár, Genf, 1562

1. Áld-já-tok az Úr ne-vét, A-kik ne-ki szol-gál-tok!

Ma-gasz-tal-já-tok ő-tet, Kik hív szol-gá-i vagy-tok,

Kik ál-lo-tok há-zá-ban És jár-tok tor-ná-ci-ban.

2. Dicsérjétek, mert jó ő, Áldjátok ő szent nevét, Mert ő igen jókedvű! Jákóbot, mint ő népét, Izráelt elválasztá, Örökévé foglalá.

3. Mert tudom, hogy ez Isten Erősb más isteneknél, Hatalma nagy mindenben; Isteni beszédével, Amit akar az égen, Megtészí földön, vízen.

4. Ki e világ végítül Tamaszt terhes felhőket, Villámokat küld felül, Midőn bocsát esőket; Szeleit rejtekükből, Kiküldi erejéből.

5-7. ---

8. Megáll örökké neve És szent emlékezete. Ítéli hatalmában, Népét igazságában; Szolgáinak az Isten Megkegyelmez kegyesen.

9. A pogányok bálványi Ezüsből és aranyból Kézzel szoktak öntetni, Csak semmik, bár nézd meg jól, Szájukkal ők nem szólnak, Ő szemükkel nem látnak.

10. Nem hallanak fülükkel, Az ő szájuk nem lehell. Hozzájuk mind hasonlók Az ily képet formálók, Kiknek ő reménységek Efféle bálványképek.

11. ---

12. Kik az Urat féltitek, Szent nevét dicsérjétek! A Sionról áldjátok És őt magasztaljátok Az ő lakóhelyében, A szent Jeruzsálemben!